

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2013. november 21. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A társtettesként elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék mint másodfokú bíróság** 2013. május 31. napján kihirdetett **4.Bf.112/2013/4.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A vádlottat társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] vádjá alól tekinti felmentettnek.

Az elsőfokú eljárásban felmerült és az állam által viselendő bűnügyi költség összegét **209.100.-(kettőszázkilencezer-egyszáz) Ft-ra felelmei.**

Egyebekben a másodfokú ítéletet **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság a 2011. november 23. napján kelt 5.B.395/2008/22. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki társtettségben elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntetében [Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont] és társtettségben elkövetett lopás vétségének kísérletében [Btk. 316. (1) bekezdés (2) bekezdés első fordulat], ezért halmazati büntetésül egy év, végrehajtásában 2 évre felfüggesztett börtönre ítélte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá kötelezte a vádlottat 17.550,- Ft bűnügyi költség megfizetésére azzal, hogy 177.850,- Ft bűnügyi költség vonatkozásában

megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság által - a váddal lényegét tekintve azonosan - megállapított történeti tényállás lényege szerint a vádlott és (gyanúsított neve) gyanúsított 2005. november 28. napján 18 óra körüli időben a /Település, (út megjelölése) út/ környékén lévő, Mindszenti (vadásztársaság megnevezése) vadászterületéhez tartozó, úgynevezett (tanya megnevezése) tanyához mentek a vádlott tulajdonát képező (típus megjelölése) típusú utánfutós terepjáróval.

A vádlott és az időközben elhunyt gyanúsított a tanyában jogtalan eltulajdonítási szándékkal a náluk lévő és az eljárás során lefoglalt 0,22 kaliberű Long Rifle puskával fejbe lőttek kettő darab egyenként 20 ezer forint értékű mezei nyulat, melyek a vadásztársaság mint sértett tulajdonát képezték.

Mivel a lelőtt nyulak eltulajdonításában megzavarták őket, a nyulak tetemeit a lakatlan tanya udvarán az ásott kút mellé tették, a lőfegyvert pedig a benne lévő tölténnyel egy pokrócba tekerték és a tanya nyitott, romos melléképületében elrejtették. Ezt követően a vádlott és társa a járművel a tanyából kifelé tartott, amikor összetalálkoztak az orvvadászokat kereső (1. sz. név) és (2. sz. név) vadászokkal, akik a vádlott gépkocsiját átvizsgálták, de mivel abban semmit nem találtak, a vádlott és társa a helyszínt elhagyták. Ezt követően a tanya átvizsgálása során a vadászok megtalálták a kettő darab még meleg nyúltetemet, valamint a melléképületben elrejtett lőfegyvert.

A vádlott és társa cselekményével a (vadásztársaság megnevezése) Vadásztársaság sértettnek 40 ezer forint kárt okozott, mely az eljárás során lefoglalással és a nyúltetemek sértettnek történő kiadásával megtérült.

Az igazságügyi fegyverszakértő az eljárás során lefoglalt fegyverről és töltényről megállapította, hogy a puska tűzfegyvernek, míg a töltény lőszernek minősül azzal, hogy a puska működőképes, lövésre leadásra alkalmas, a csőből kilőtt lövedék mozgási energiája az emberi élet kioltásához, valamint nagy testű vadak elejtésére is elegendő. Egyebekben a puska a lefoglalt lőszer működtetésére alkalmas volt.

A vádlott azóta elhunyt társa a lőfegyverre fegyvertartási engedéllyel nem rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a tényállás téves megállapítása, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése, megalapozatlanság, továbbá a tényállás felderítetlenségéből fakadó hiányossága miatt, összességében a vádlott felmentése érdekében.

A másodfokon eljáró Szegedi Törvényszék 2012. július 2. napján kihirdetett 3.Bf.45/2012/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat az ellene társtettességben elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette [Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont], valamint a társtettességben elkövetett lopás vétségének kísérlete [Btk. 316. § (1) bekezdés (2) bekezdés első fordulat] miatt emelt vád alól felmentette, pontosította továbbá az elsőfokú bíróság bűnjelekre vonatkozó rendelkezését és megállapította, hogy az eljárás során felmerült 195.400,- Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 2013. január 10. napján kelt Bhar.II.378/2012/3. számú végzésével a Szegedi Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.45/2012/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasította.

Az új eljárás során a Szegedi Törvényszék a 2013. május 31. napján meghozott 4.Bf.112/2013/4. számú ítéletével a Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság 5.B.395/2008/22. számú ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az ellene társtettességben elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette [Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pont], valamint társtettességben elkövetett lopás vétségének kísérlete [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés első fordulata) miatt emelt vád alól felmentette. A lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatt az eljárás megszüntette, pontosította a bűnjellel, illetőleg az elkobzással kapcsolatos rendelkezést és megállapította, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült 195.400,- Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a társtettességben elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól történő felmentés miatt, a vádlott bűnösségének megállapítása és vele szemben intézkedés, megrovás alkalmazása érdekében.

A fellebbviteli főügyészség eljárási szabálysértéseket észrevételezett, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú felülbírálat során irányadónak elfogadott tényállásból a másodfokú bíróság által levont jogkövetkeztetés téves. Álláspontja szerint a törvényszék a hiányosan rögzített és az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásából csak egy részt kiragadó indokolásában helytelenül vonta le azt a jogi következtetést, hogy a vádlotti magatartás nem minősül tartós birtoklást megvalósítónak, így a tényállás nem tartalmaz elkövetési magatartást.

Összességében az ügyész által bejelentett fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a másodfokú ítélet megváltoztatására a vádlott bűnösségének társtettességben elkövetett lőfegyverrel visszaélés büntetében [Btk. 325. § (1)

bekezdés a) pont] való kimondására, a vádlottal szemben a Btk. 64. § (1) bekezdése alapján megrovás alkalmazására, egyebekben a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy a harmadfokú bíróság a vádlottat az ellene társtetteségben elkövetett lopás vétségének kísérlete [Btk. 370. § (2) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól tekintse felmentettnek.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra a Be. 387. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárást egyaránt felülbírált, megvizsgálva, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetve a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint hogy a másodfokú bíróság ítélete megalapozott-e. Ennek során arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság és a törvényszék hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le eljárását, ugyanakkor a fellebbezési főügyészség által az eljárási szabálysértésekkel kapcsolatban kifejtettek helytállóak.

Eljárási szabályt sértett a Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság - jelenleg Hódmezővásárhelyi Járásbíróság -, amikor a Be. 262. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés ellenére, és a Szegedi Törvényszék is, amikor a Be. 367. § (1) bekezdésében írtak ellenére az általa hozott ítéletet nem kézbesítette a sértett részére.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértését a másodfokú bíróság, míg a törvényszék eljárási szabálysértését az ítéletábra utóbb a határozat kézbesítésével kiküszöbölte.

Eljárási szabályt sértett a törvényszék akkor is, amikor a Be. 367/A. § (1) bekezdés a) és d) pontjaiban foglaltak ellenére elmulasztotta a vádlott és védő nyilatkozatát a jogorvoslati jogukkal kapcsolatban.

E körben az ítéletábra osztotta azt a főügyészségi álláspontot, amely szerint annak ellenére, hogy a másodfokú eljárásban a védelem számára kedvező döntés született, a vádlott és védő fellebbezési joga az ítélettel kapcsolatban fennállt, hiszen az ítélet egyéb rendelkezéseket is tartalmazott, illetve a fellebbezés kizárólag az indokolás ellen is irányulhat [Be. 346. § (2) bekezdése].

Tekintettel azonban a harmadfokú eljárás során történő teljes körű felülbírálatra, ez az eljárási szabálysértés a vádlott, illetőleg a védő vonatkozásában tényleges érdeksérelmet nem okozott.

A másodfokú ítélet alapját képező tényállás túlnyomó részt megalapozott volt. Az ítéletábra a Be. 388. § (2) bekezdése alapján a törvényszék által megállapított tényállástól eltérően, a tényállásban egyébként rögzítettek alapján, ténybeli

következtetéssel azt állapította meg, hogy tekintettel arra, hogy az eljárás során semmilyen bizonyíték nem merült fel a vádlott által személy szerint kifejtett konkrét elkövetési magatartásra, így azokból a tényekből, hogy a vádlott és a társa közösen a (tanya megnevezése) tanyához mentek, ahol a későbbiek során megtalálták a lelőtt nyulakat és az elrejtett fegyvert, nem vonható le az a következtetés, hogy a vádlott részt vett a nyulak lelövésében majd a fegyver elrejtésében, hanem kétséget kizáróan csakis az a következtetés vonható le, hogy vagy a vádlott, vagy a társa, vagy közösen lőtték le a nyulakat, illetőleg rejtették el a fegyvert.

Ezen eltéréssel a másodfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélőtábla a felülbírálat alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság és a törvényszék ítéletének meghozatala között bekövetkezett jogszabályi változásra figyelemmel helyesen állapította meg a másodfokú bíróság azt, hogy a társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete alapjául szolgáló cselekmény immár nem minősül bűncselekménynek, és helyesen járt el akkor is, amikor elévülés miatt a szabálysértési eljárást megszüntette.

A másodfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett jogszabályváltozás folytán azonban a társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete vonatkozásában szükségessé vált a 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. tv. (Btk.) alkalmazása, hiszen ennek hiányában úgynevezett köztes jogszabály kerülne alkalmazásra, amelyet sem az 1978. évi IV. tv. 2. §-a, sem a 2012. évi C. tv. 2. § (1) és (2) bekezdése nem tesz lehetővé.

Erre figyelemmel - kizárólag az időközben bekövetkezett jogszabályváltozás miatt - az ítélőtábla a vádlottat társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] vádjá alól tekintette felmentettnek.

A harmadfokú bíróság a löfegyverrel visszaélés büntette vonatkozásában csak részben osztotta a főügyészség tartós birtoklással kapcsolatban kifejtett okfejtését. Tekintettel arra, hogy az irányadó tényállás csupán annyit rögzített, hogy a vádlott és társa a vádlott tulajdonában álló terepjárával megjelentek az úgynevezett Suti tanyánál, majd fejbe lőttek két nyulat, téves a főügyészség arra történő hivatkozása, hogy a vádlott és társa már a gépjárműben a birtokában tartotta a löfegyvert és a lőszereket, hiszen erre vonatkozó megállapítást az irányadó tényállás nem tartalmaz. Ugyanakkor helytálló az a főügyészségi észrevétel, hogy a másodfokú bíróság nem vonta értékelési körébe azt, hogy az általa is irányadónak tekintett tényállás szerint a vádlott a társával közösen a tanya melléképületében elrejtette a löfegyvert a benne lévő lőszerezrel együtt, amely azonban mint elkövetési magatartás már megalapozza a tartós birtoklást, azaz a bűncselekmény elkövetését.

Tekintettel azonban arra, hogy a harmadfokú bíróság azt az eltérő tényállást állapította meg, hogy akárcsak a nyulak lelövését, a löfegyver elrejtését is vagy a vádlott, vagy a társa, vagy közösen hajtották végre, az így megállapított tényállás már nem alkalmas a vádlott bűnösségének megállapítására, hiszen ezen tényállás alapján nem lehet kétséget kizáró módon kijelenteni azt, hogy a vádlott akár tettesi, akár részesi cselekvőséget fejtett volna ki.

Éppen ezért az ítélet tábla a vádlottat ezen cselekménnyel kapcsolatban a Be. 6. § (3) bekezdés b) pont második fordulata alapján (mert nem állapítható meg, hogy a bűncselekményt a vádlott követte el) tekintette felmentettnek. Ebből fakadóan ebben a körben nem volt szükség a 2012. évi C. tv. rendelkezéseinek alkalmazására, hiszen az a felmentéshez képest nem biztosít a vádlott vonatkozásában enyhébb elbírálást.

A másodfokú bíróság bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezése a törvénynek megfelelő volt, észlelte azonban az ítélet tábla, hogy a törvényszék számítási hibát vétett az állam által viselendő bűnügyi költség összegének megállapítása során. Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség ugyanis nem került teljes körben a költségjegyzékbe feltüntetésre, ezért az ítélet tábla az állam által viselendő bűnügyi költség összegét pontosította.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla bár a bejelentett fellebbezést aaptalannak ítélte, a törvényszék ítéletét a Be. 398. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben azt a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A fellebbezési jog kizárása a Be. 588. § (4) bekezdésén alapul.

Szeged, 2013. november 21. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bhar.II.307/2013/3. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék mint másodfokú bíróság 4.Bf.112/2013/4. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változásokkal a mai napon jogerős.

Szeged, 2013. november 21. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke